

AGUSTÍ PONS

El cas del Raval i un silenci inexplicable

El dia que Arcadi Espada va ser guardonat amb el premi de literatura Ciutat de Barcelona, per un llibre titulat *Contra Catalunya*, jo, que aleshores escrivia cada dia una crònica cultural per al diari *Avui*, vaig preferir anar a escoltar Xavier Rubert de Ventós que parlava a l'Institut d'Estudis Catalans sobre temes relacionats amb el mestissatge cultural. Res de gaire diferent, si voleu, si no fos que la proposta d'en Xavier Rubert anava a favor de, i en contra de ningú, i no estava feta des de l'autoodi, que és una febre d'adolescència en la qual molts dels nostres intel·lectuals i escriptors s'encallen per sempre més, sinó des de la passió intel·ligent. Ara, però, és diferent. Ara cal reconèixer que Arcadi Espada l'ha encertada de ple. Ha publicat un llibre, *Raval. De l'amor als nens*, que s'inscriu en la línia dels grans textos del periodisme contemporani català.

Del cas del Raval en vaig tenir notícies pel que en deien els mitjans de comunicació i pel que m'explicaven els meus oncles. El meu pare havia nascut a la plaça Pedró i els meus oncles, de fet, encara hi viuen. El que deien els diaris, i les ràdios i les teles, i el que m'explicaven els meus oncles, no tenia res a veure. Els diaris parlaven d'una xarxa de pederàstia que afectava setanta menors i que incloïa un lucratiu i repugnant comerç de vídeos pornogràfics i uns pares que llogaven el seus fills perquè els pederastes n'abusessin a canvi de diners. Els meus oncles, en canvi, ficats de ple en la vida associativa del barri, em deien que això no era possible i posaven les mans al foc per la innocència d'alguns dels afectats. Jo, tan malfiat respecte a les capacitats de la meua professió com ho ha de ser un periodista que porta més de trenta anys en l'ofici, no vaig deixar de pensar que, tanmateix, la part

essencial del relat periodístic devia ser certa, sobretot, quan tantes institucions avalaven la denúncia. Ara, però, el llibre d'Arcadi Espada demostra que els meus oncles tenien raó. Res de xarxa de pederàstia; res de vídeos pornogràfics, res de dones que lloguen els seus pisos per a escenes de sexe amb menors, i res de famílies que lloguen els seus fills sabent que seran prostituits. Parlem de xarxa de pederàstia; no d'un pederasta, amb problemes coneguts i reconeguts de fa anys i d'alguna altra persona que podria sentir una inclinació obsessiva i sexualment malsana envers els nens i que, a hores d'ara, encara no han estat portats a judici.

“Tothom es va saltar la llei i les normes deontològiques. La policia per interrogar menors sense pares, ni advocats ni psicòlegs al davant; els periodistes per no comprovar les acusacions; i els psicòlegs per no fer cas de les proves irrefutables que no van trobar cap indici de violació.”

La policia va mentir, els periodistes es van deixar enganyar i els psicòlegs de la Generalitat es van entossudir a trobar el Mal allà on només hi havia un nen terroritzat i uns pares incrèduls per les acusacions de què eren objecte —i que els van portar a presó—. Tothom es va saltar la llei i les normes deontològiques. La policia per interrogar menors sense pares, ni advocats ni psicòlegs al davant; els periodistes per no comprovar les acusacions; i els psicòlegs per no fer cas de les protestes dels pares afectats i de les proves irrefutables dels metges que no van trobar cap indici de violació en cap dels menors que van examinar. El gran mèrit del llibre d'Espada és denunciar aquesta monstruosa impostura i fer-ho amb una prosa sòbria, contundent i, quan convé, deliberadament personalitzada. Una prosa periodística i, a la vegada, amb vocació d'estil, per això mateix, irrefutable pel que fa a les dades i arguments i angoixosament bella per tot el que transmet: la por, la ràbia, la desesperació dels ciutadans del Raval que van veure com els queia a sobre una bola de foc d'imprecisions, acusacions i mentides contra